

sadnić przyznanie zasiłku z tytułu niniejszej ustawy, ulegną karze aresztu do 1 miesiąca, lub grzywny od 30—1.000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej. Właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

VIII. Postanowienia końcowe.

Art. 36. Wykaz należnych zaległości, stwierdzonych przez zarząd obwodowy lub upoważnioną w myśl art. 22 niniejszej ustawy instytucję, stanowi tytuł egzekucyjny.

Zaległe składki, koszty egzekucyjne i inne należności ściągane będą w ten sam sposób, jak podatki gminne.

Zarządom obwodowym i upoważnionym przez nie instytucjom przysługuje również prawo poszukiwania tych należności w drodze egzekucji sądowej.

Kara za zwłokę wynosi 5% za każdy rozpoczęty miesiąc.

Art. 37. Wszelkie pisma i załączniki, dotyczące zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, wolne są od opłat stemplowych w myśl ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315) oraz ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Art. 38. Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy zawiesić przepis art. 2, dotyczący obowiązku pozostawiania zabezpieczonego w stosunku najmu pracy przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia rozwiązania tego stosunku, oraz przedłużyć ustalony w tymże artykule termin zgłoszenia w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy przez bezrobotnego swego prawa do świadczeń.

Art. 39. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, w odniesieniu zaś do art. 34 i 35 niniejszej ustawy również Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 40. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od jej ogłoszenia, przeprowadzenie zaś ustawy na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej nastąpi w ciągu roku od dnia jej ogłoszenia.

Przy zastosowaniu przepisów niniejszej ustawy na obszarze województwa Śląskiego przewidziane w ustawie funkcje Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy wykonywają komunalne Urzędy Pośrednictwa Pracy, a na przewodniczących zarządów obwodowych funduszu bezrobocia powoływani będą wyznaczeni przez wojewodę urzędnicy.

Art. 41. Od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa tymczasowa z dnia 4 listopada 1919 r. o doraźnej pomocy dla bezrobotnych, oraz postanowienia ustaw i rozporządzeń niemieckich w sprawie pomocy i opieki nad bezrobotnymi.

Art. 42. W razie, gdyby w okresie pierwszych dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy bezrobocie było tak niewielkie, że na pokrycie kosztów akcji zabezpieczeniowej wystarczyłyby wpływy, przewidziane pod punktami a), c), d) i e) art. 6, Ra-

da Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej władna jest zwolnić Skarb Państwa w tymże okresie od uiszczenia dopłat, podanych pod punktem b) tego artykułu, względnie zmniejszyć te dopłaty do rozmiarów, pokrywających jedynie ewentualny deficyt funduszu bezrobocia.

Jeżeli w trzecim roku, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, skutkiem wzrostu bezrobocia powstanie niedobór w funduszu bezrobocia, Skarb Państwa będzie obowiązany niedobór ten pokryć do wysokości sum, zaoszczędzonych dzięki wykorzystaniu uprawnień, przewidzianych w ustępie poprzednim, poczem dopiero Minister Pracy i Opieki Społecznej będzie mógł podwyższyć wkładki w myśl ustępu pierwszego art. 9.

Art. 43. W czasie pomiędzy dniem ogłoszenia ustawy a dniem wypłat normalnych świadczeń, obowiązujących na zasadzie niniejszej ustawy, Rada Ministrów ma prawo w razie potrzeby zarządzić w odnośnych miejscowościach akcję doraźnej pomocy za pośrednictwem powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich.

Koszty doraźnej pomocy, określone niniejszym artykułem, mają być pokrywane na rachunek funduszu bezrobocia w formie pożyczek, udzielanych samorządom, i nie mogą w żadnym wypadku obciążać samorządów pod względem finansowym.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

651.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lipca 1924 r.

o zmianie granic gminy miejskiej Grodzisk w powiecie błońskim.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy miejskiej Grodzisk wyłącza się parcele, oznaczone w wykazie hipotecznym nieruchomości ziemskiej: Dobra Ziemskie „Kierz litera B. (ros.) Zbiorów” i nieruchomości ziemską „Willa Własna”, które jednocześnie włącza się do gminy wiejskiej Letnisko-Milanówek.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 1924 roku.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*

652.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 25 lipca 1924 r.

do ustawy z dn. 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy (Dz. U. R. P. № 58 poz. 585) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymienione w art. 1 ustawy z dn. 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy organizacje społeczne o charakterze niezarobkowym, posiadające zatwierdzone przez władze statuty, należą na mocy odnośnych przepisów obowiązujących do następujących kategorii organizacji społecznych:

a) w b. zaborze rosyjskim:

1. wciągniętych do rejestru stowarzyszeń: w Warszawie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, względnie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, w innych miejscowościach przez właściwy urząd wojewódzki lub Delegaturę Rządu w Wilnie (art. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dn. 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 19 poz. 100), art. 22 ust. 1 p. c ustawy o opiece społecznej (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 92 poz. 726) oraz art. 18 rozporządzenia (11984/191) Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o stowarzyszeniach i związkach z dn. 25 września 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 25 poz. 255);

2. pracowniczych związków zawodowych, wciągniętych do rejestru przez Głównego Inspektora Pracy albo przez obwodowych inspektorów pracy (w Warszawie i Łodzi również i przez okręgowych inspektorów pracy); tudzież ich filji (oddziałów), zgłoszonych u miejscowych obwodowych inspektorów pracy (w Warszawie i Łodzi również i u okręgowych inspektorów pracy), względnie i u starostów (art. 3 i 4 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych (Dz. U. R. P. № 15 poz. 209) i art. 2 ustawy z dnia 4 lipca 1923 r. w sprawie zakładania filji przez związki zawodowe (Dz. U. R. P. № 76 poz. 594);

b) w b. zaborze austriackim i w Cieszyńskiej części Woj. Śląskiego:

1. stowarzyszeń, które otrzymały od właściwego urzędu wojewódzkiego poświadczenie prawne istnienia swego (§ 9 ustawy austriackiej z dnia 15 listopada 1867 r. o prawie stowarzyszania się—Dz. Ust. Państw. № 134);

2. zgłoszonych miejscowemu obwodowemu inspektorowi pracy i staroście filji (oddziałów) pracowniczych związków zawodowych, zarejestrowanych przez Głównego Inspektora Pracy (wyżej powołany art. 2 ustawy z dnia 4 lipca 1923 r.);

c) w b. zaborze pruskim i w Górnośląskiej części Woj. Śląskiego:

1. stowarzyszeń, wpisanych do rejestru stowarzyszeń właściwego sądu powiatowego (§ 21 niemieckiego kodeksu cywilnego);

2. stowarzyszeń politycznych, które otrzymały od miejscowej władzy policyjnej poświadczenie o swem zgłoszeniu (§ 3 ustawy niemieckiej z dnia 19 kwietnia 1908 r. o stowarzyszeniach — Dz. Ust. Rzeszy str. 151).

§ 2. Wymienione w § 1 instytucje i organizacje społeczne o charakterze niezarobkowym, których statuty nie przewidują wykonywania pośrednictwa pracy, oraz także instytucje i organizacje, nieposiadające zatwierdzone przez władze statutowe, winny — celem uzyskania prawa wykonywania pośrednictwa pracy — wystąpić o odpowiednie uzupełnienie względnie zatwierdzenie statutu trybem, przewidzianym przez odnośne przepisy, jednocześnie powiadamiając o tem właściwy państwowy urząd pośrednictwa pracy, względnie — za pośrednictwem tegoż urzędu wnieść podanie do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej (§ 3 niniejszego rozporządzenia) o udzielenie pozwolenia na wykonywanie pośrednictwa pracy.

Właściwym jest państwowy urząd pośrednictwa pracy, na którego terenie działania ma siedzibę urząd instytucji czy organizacji społecznej.

Wspomniane instytucje i organizacje, faktycznie wykonywujące czynności pośrednictwa pracy bezpośrednio przed dniem 9 sierpnia 1924 r., a pragnące i nadal wykonywać te czynności, winny niezwłocznie dostosować się do wymogów ustępu 1-go niniejszego paragrafu.

§ 3. Pozwolenia na wykonywanie pośrednictwa pracy na zasadzie przepisów niniejszych udziela na piśmie właściwy Urząd Wojewódzki (Delegatura Rządu w Wilnie) jako organ Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, instytucjom zaś i organizacjom, mającym siedzibę zarządu w m. st. Warszawie, — Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej (do czasu utworzenia właściwego urzędu II instancji w Warszawie).

Pozwolenia mogą być wydawane na określony czas i z prawem cofnięcia w razie stwierdzenia przez dłuższy czas znikomej w stosunku do potrzeb miejscowego rynku pracy działalności biura.